

Arrest

nr. 323 843 van 24 maart 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MANESSE
Argonnestraat 30
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 24 september 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 september 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 december 2024.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. MANESSE verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart afkomstig te zijn uit Albanië, dient beroep in tegen de beslissingen “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” van 11 september 2024 waarbij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaart op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal

evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste beschermingsverzoek verklaarde verzoeker bij terugkeer naar Albanië te vrezen vermoord te worden door de personen die hem hebben neergestoken in een nachtclub in Luik naar aanleiding waarvan hij klacht heeft ingediend. De commissaris-generaal nam een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat verzoeker niet aannemelijk had gemaakt dat hij naar aanleiding van eventuele problemen in Albanië ten gevolge van de steekpartij waarvan hij in België slachtoffer werd geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

In het kader van zijn huidig volgend verzoek verwijst verzoeker opnieuw naar de steekpartij in België en de bedreigingen die hij daarna ontving van Roemenen (DVZ verklaring volgend verzoek, vraag 20). Ter staving van zijn huidig volgend verzoek legt verzoeker zijn Albanees paspoort en identiteitskaart voor, documenten die hij reeds in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek heeft neergelegd.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd dat verzoeker in het kader van onderhavig verzoek opnieuw naar motieven verwijst die hij reeds naar aanleiding van zijn vorig beschermingsverzoek heeft aangehaald. De commissaris-generaal verwijst in de bestreden beslissing naar verzoekers eerste beschermingsverzoek waarbij aangaande de door verzoeker thans aangehaalde problemen reeds werd geoordeeld dat verzoeker niet concreet aantoonde dat er geen of onvoldoende beschermingsmogelijkheden ter bescherming staan in zijn herkomstland. Betreffende verzoekers verklaring dat er in Albanië dagelijks mensen worden vermoord wordt door de commissaris-generaal terecht opgemerkt dat deze vaststelling geen afbreuk doet aan de inzake verzoekers eerste beschermingsverzoek vastgestelde beschermingsmogelijkheden. De documenten die verzoeker neerlegde in het kader van onderhavig verzoek werpen geen andere licht op voorgaande vaststellingen van de commissaris-generaal. Aan de identiteit en nationaliteit van verzoeker wordt immers niet getwijfeld.

De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoeker aanbracht in het kader van zijn huidig volgend beschermingsverzoek, dat zij deze afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

5. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch komt hij in wezen niet verder dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

5.1. In zijn verzoekschrift werpt verzoeker omtrent de bijzondere procedurele noden op dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met verzoekers kwetsbaarheid die voortvloeit uit zijn fysieke en psychologische gezondheidstoestand. In dit verband dient opgemerkt dat verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen enkel medisch document bijbrengt waaruit zou blijken dat hij aan enige medische en/of psychologische aandoening lijdt. Het wordt niet betwist dat verzoeker in het verleden een messteek heeft gekregen en hiervoor behandeld is geweest doch blijkt uit niets dat verzoeker thans hierdoor problemen zou ondervinden om deel te nemen aan de onderhavige procedure. Bovendien wordt in het document - Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ naar aanleiding van zijn huidig verzoek nergens melding gemaakt van enige medische problemen van verzoeker (stuk 6 van het administratief dossier, Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ). Op de vraag "zijn er volgens u bepaalde elementen of omstandigheden waren die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken" werd door verzoeker met een duidelijk nee geantwoord. Verzoeker toont verder niet concreet aan en maakt niet hard dat er in casu en in het kader van

zijn voorliggend, volgend verzoek om internationale bescherming bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze eventuele steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Verder duidt hij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

De commissaris-generaal heeft dan ook terecht geoordeeld dat er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de rechten van verzoekster gerespecteerd zijn evenals dat verzoeker in de gegeven omstandigheden kon voldoen aan zijn verplichtingen.

5.2. In zoverre verzoeker in het verzoekschrift het gebrek aan persoonlijk onderhoud hekelt, blijkt echter uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeker een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe verklaringen af te leggen en documenten neer te leggen (AD, stuk 6 - verklaring volgend verzoek d.d. 2.09.2024). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: "Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoekster aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8." Verzoeker voegt een voorwaarde toe aan de wet waar hij meent dat de commissaris-generaal in haar beslissing dient te motiveren waarom toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling. De toepassing van deze bepaling bevat op zich al impliciet de reden waarom de commissaris-generaal afziet van een persoonlijk onderhoud, met name het oordeel dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen; de commissaris-generaal behoeft hierover niet nader te motiveren. De Raad wijst erop dat aan verzoeker tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt tot slot vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

5.3. Voor het overige brengt verzoeker in zijn verzoekschrift geen dwingende argumenten of concrete gegevens bij die een ander licht werpen op de appreciatie zoals weergegeven in de bestreden beslissing en slaagt er niet in om de pertinente motieven van de bestreden beslissing ter zake te ontkrachten. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat hij voor eventuele problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

5.4. Wat betreft de overige motieven van de bestreden beslissing stelt de Raad vast dat verzoeker deze ongemoeid laat waardoor deze onverminderd overeind blijven, minstens laat hij na concrete en dienstige argumenten bij te brengen die hieraan afbreuk doen.

6. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

7. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 20 februari 2025 staat het volgende vermeld:

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. VzP wijst erop dat ze hier in België door een persoon in haar nek gestoken werd, weliswaar werd de aanvaller opgepakt maar haar medische situatie is niet goed, ze is extra kwetsbaar en er ligt te weinig in de weegschaal qua veilige opvang in Albanië: zo loopt niet enkel zij maar ook haar familie een risico bij terugkeer. Dit geheel supra maakt voor haar wel nieuwe elementen uit.”

5. Verzoeker brengt ter terechtzitting, met voormelde veelal herhalende argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond van de beschikking van 16 december 2024.

Verzoeker beperkt zich tot het beknopt herhalen van eerder afgelegde verklaringen en reeds aangehaalde argumenten, elementen waarmee reeds terdege rekening werd gehouden en waar op ingegaan werd in de beschikking.

Hij doet echter niet de minste poging of moeite om concreet en inhoudelijk in te gaan op hetgeen hierover reeds werd geoordeeld in voormelde beschikking, waarbij wordt vastgesteld dat die ter zitting opnieuw opgesomde zaken geen nieuwe elementen vormen in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming en er voorts bij zijn huidig volgend (tweede) verzoek geen nieuwe feiten of bevindingen in die zin aan de orde zijn. Door louter zeer algemeen op te merken dat deze voor hem wel nieuwe elementen uitmaken, toont verzoeker vanzelfsprekend het tegendeel niet aan. Zo'n algemene stelling is geenszins van aard anders te doen oordelen.

Verzoeker gaat aldus geheel voorbij aan de (inhoud van) de beschikking en eveneens aan het doel van de vraag tot horen dat erin bestaat om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is en waarom. Verzoeker blijft hiertoe dus, op voormelde algemene en herhalende wijze, geheel in gebreke. Zijn vraag tot horen is zodoende doelloos, minstens zinloos en lijkt er enkel op te zijn gericht huidige (beroeps)procedure nodeloos te verlengen.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoeker bij huidig tweede verzoek om internationale bescherming in België geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter

M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS